

Trong tu viện thầy của mình ngày nay, ai cũng có những kỷ niệm đáng nhớ về thầy, cô giáo cũ của mình, những kỷ niệm đẹp xen lẫn nỗi buồn đau đặc biệt sâu trong trí nhớ của chúng ta. Riêng tôi có một kỷ niệm mà tôi không bao giờ quên, kỷ niệm sâu sắc về một ngày thầy đáng kính của tôi.

Một năm trước, khi tôi còn học lớp Anh văn tại chùa Lá - Gò Vấp thì một hôm lòng tôi tha thẩn nghĩ về những thầy trong ngôi chùa nhỏ bé này. Tôi có những kỷ niệm đẹp về thầy mà có lẽ sau này tôi sẽ không bao giờ quên mà tôi còn ghi nhớ mãi cho đến sau này. Đó là thầy Thích Như Tâm, trụ trì chùa Lá - Gò Vấp. Tôi đã bước sang ngưỡng cửa của cuộc đời khi trên tay tôi sắp cầm tờ bằng cấp nhân dịp học xong rồi.

Thầy Nguyễn Mạnh Cường và các em học viên lớp Anh ngữ

Sau buổi lễ khai giảng, tất cả các học sinh đều bước vào lớp học của mình để học buổi học đầu tiên và gặp gỡ thầy giáo chủ nhiệm của mình và cũng là người sẽ gắn bó với tôi trong suốt 1 năm. Khi thầy bước vào, đáng người thầy thật nhanh nhẹn và thầy chào chúng tôi. Tôi trông thầy cũng đã trung niên, tóc cũng đã điểm bạc, khuôn mặt thầy gọn gàng, bàn tay thầy có nhiều vết nhăn, chắc thầy đã có mấy chục năm làm việc với học sinh. Thầy bước lên bục giảng, thầy ra hiệu cho chúng tôi im lặng và thầy nói: "Chào các con, thầy tên là Nguyễn Mạnh Cường, thầy sẽ là chủ nhiệm lớp các con trong suốt khóa học". Giảng thầy thật ấm áp, nhẹ nhàng, làm cho chúng tôi suy nghĩ trong đầu tôi về mặt người thầy giáo chủ nhiệm thật đáng nể và nghiêm khắc đến tận bây giờ. Sau khi ra mặt chúng tôi, thầy bắt đầu dạy cho chúng tôi những bài học đầu tiên mà cũng là những bài học đầu tiên đối với tôi nên người.

Buổi học đầu tiên đã kết thúc nhưng với tôi, thầy đã để lại cho tôi những suy nghĩ về mặt người thầy mà tôi chưa bao giờ nghĩ đến. Những buổi học sau, thầy nghiêm khắc với những bài học, khen thưởng những bài học ngoan. Giờ ra chơi, thầy đưa ra chơi cùng chúng tôi, thầy chơi những trò chơi dân gian cùng với chúng tôi, nhìn khuôn mặt thầy lúc dạy thật đáng yêu, nhìn kỹ thầy, tôi có cảm giác khuôn mặt thầy rất giống khuôn mặt ông nội tôi. Ông tôi đã mất từ khi tôi còn nhỏ, những kỷ niệm về ông và tôi đều mờ nhạt trong tôi. Nhìn thầy, tôi cảm thấy như gặp ông, như gặp chủ nhân của hai ông cháu, tôi liền chạy vào phòng học, ngồi trong góc khóc. Lúc đó có mặt bàn tay đặt lên vai tôi nhẹ nhàng, hình như ông nội tôi vậy tôi mới khi buồn hi vọng, tôi bỗng khóc to lên, không sao có thể kiềm chế được. Thì ra đó chính là thầy, thầy khẽ nói với tôi: "Sao con khóc, nói ra để thầy chia sẻ với con". Rồi thầy ôm tôi vào lòng, như một cái ôm ấm áp, thầy, tôi càng khóc to hơn. Sau hôm đó tôi cảm thấy được thầy quan tâm nhiều hơn.

Vào một hôm, do tôi không học bài nên bị điểm kém, thầy liền mời tôi, tôi liền chạy về chỗ ngồi, trong lòng tôi cảm thấy rất tức giận. Vào giờ ra chơi thầy không ra chơi với các bạn như mọi khi, thầy xưng chủ tôi. Thầy nói: "Thầy xin lỗi em vì đã quá nóng giận, nhưng em là lớp trưởng nên phải gương mẫu cho các bạn noi theo...", thầy giảng lỗi cho tôi bài tôi chưa hiểu. Tôi nhìn thầy lúc đó mà trong lòng cảm thấy hối hận vô cùng, ân hận vì đã làm thầy buồn. Tôi thật hối hận về cái gương mẫu mà tôi đặt ra.

Về đây, thầy đã để lại cho tôi những kỷ niệm không bao giờ phai mờ về mặt người thầy giản dị mà thân thiện. Tôi học được cách sống học tập để trở thành công dân tốt, có ích cho đất nước và xã hội. Công ơn thầy sẽ mãi được khắc ghi như câu danh ngôn: "Người không mài không sáng, người không học không tài".

Thầy và chuyèn đồ xĩa

Vị t b i Sinh viên Chùa Lá - Gò Vấp

Thầy và chuyèn đồ xĩa

Con đồ k chuyèn m t th i r t xĩa L ng xuôi năm tháng êm trôi
R ng ng i chèo ch ng đón đĩa M c cho b i ph n giĩa trĩa r i nhi u Bay lên tĩa nh ng
cánh di u Khách
ngày xĩa đó ít nhi u lãng quên

R i xa b n n c quên tên

Gi sông v ng l ng bu n tênh ti ng c i

Gi t s ng r i m n bên đ i

Tóc th y b c tr ng giĩa tr i chi u đông

M t th y mòn m i xa trông

Cây b v đ ng giĩa dòng th i gian...

Sinh viên Chùa Lá - Gò Vấp